ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ κ ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΗΣ ΤΣΙΓΓΑΝΑΣ

Ὁ Χάρης πέθανε ἀπάνω στὸ λουλούδισμα τῆς ζωῆς του. Ἦταν ἕνα παληκάρι, μὲ ὁλόξανθα σγουρὰ μαλλιά, μὲ μεγάλα καταγάλανα μάτια καὶ μὲ κορμὶ σὰν κυπαρίσσι.

Καὶ πέθανε, χωρὶς νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀγάπη.

Μιὰ στιγμὴ πρὶν ξεψυχίσῃ, ὁ Χάρης χαμογέλασε πικρά. Κι' ὅταν τὸν ρώτησαν οἱ ἀγαπημένοι του, ἂν ἔχῃ κανένα παράπονο μαζύ τους, ἐκεῖνος τοὺς ἀποκρίθηκε :

— Δὲν ἔχω παράπονο μὲ κανέναν, ἐξὸν ἀπὸ τὴ Μοῖρα μου, ποὺ μὲ ἀνάπαιξε.

Ξαναχαμογέλασε πάλι πικρὰ κι' ἔκλεισε τὰ μάτια του γιὰ πάντα.

Μ' αὐτὸ τὸ παράπονο πέθανε ὁ Χάρης. Γιατί μιὰ τσιγγάνα, ποὺ τοῦ διάβασε τὴ μοῖρα του στὴν ἀπαλάμη του, τοῦ εἶχε πῆ :

— Θὰ σ' ἀγατήσῃ τὸ ὠμορφότερο κορίτσι τοῦ τόπου καὶ θὰ γίνῃ γυναίκα σου καὶ τίποτε πιὰ δὲ θὰ σᾶς χωρίσῃ.

Ἡ τσιγγάνα τὸν εἶχε γελάσῃ. Ὁ Χάρης πέθανε χωρὶς νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀγάπη. Τὸν θάψανε στὸ πιὸ ἡλιακὸ καὶ πρόσχαρο μέρος τοῦ νεκροταφείου, κι' ἀπάνω στὸ μνῆμα του, ποὺ τὸ φιλοῦσε ὁ Ἥλιος, ἀπ' τὴν αὐγὴ ὥς τὸ δεῖλι, ἕνας ἄξιος τεχνίτης χάραξε, στὸ μάρμαρο, τὸ ὡραῖο κεφάλι τοῦ παληκαριοῦ, ποὺ ἔμοιαζε μὲ τὸν Ἀπόλλωνα. Καὶ στὸ μάρμαρο ὅμως ἀπάνω ὁ Χάρης χαμογελοῦσε πικρά, ὅπως τὴ στιγμὴ ποὺ πέθανε, γιατί τὸν εἶχε γελάσῃ ἡ γρηὰ τσιγγάνα.

Ἡ κληρονόμος τοῦ νεκροταφείου εἶχε μιὰ μικροῦλα κόρη, ὠμορφη σὰ νεράϊδα. Καὶ τὴ λέγανε Ζωούλα. Ἡ Ζωούλα εἶχε μεγαλώσῃ ἀνάμεσα στὰ μνήματα καὶ στὰ κυπαρίσσια. Μὰ οἱ νεκροὶ δὲν τὴ φόβιζαν. Τοὺς ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπ' τοὺς ζωντανούς. Καὶ τοὺς γνώριζε ὅλους, ἕναν-ἕναν, ἀπὸ τὰ ὀνόματα ποὺ ἦσαν γραμμένα στοὺς φτωχικοὺς σταυροὺς κι' ἀπὸ τὰ ἐπιτύμβια, ποὺ ἦσαν σκαλισμένα ἀπάνω στὰ πλούσια μάρμαρα. Ἡ Ζωούλα εἶχε μάθῃ νὰ συλλαβίζῃ ἀπάνω στὸ μαυροπίνακα τῶν σταυρῶν καὶ στὶς κάτασπρες σὰν τὸ χαρτί, πλάκες τῶν τάφων. Αὐτὸ παράξενο αὐτὸ σχολεῖο, ἦσαν τὰ ὀνόματα τῶν πεθαμένων. Ἄλλα γράμματα δὲν ἔμαθε. Ἀλλὰ ποιὸς σοφὸς ξέρει τόσα γράμματα, ὥστε νὰ διαβάζῃ τὸ βιβλίο τοῦ θανάτου, ὅπως τὸ διάβαζε ἡ Ζωούλα ;

Ἡ Ζωούλα, ὅπως εἴπαμε, ἀγαποῦσε ὅλους τοὺς νεκρούς της. Τοὺς πότιζε τὰ περιβολάκια τους καὶ τοὺς καθάριζε τοὺς σταυρούς τους ἀπὸ τὸ κακὸ χορτάρι, ποὺ τοὺς ἔπνιγε. Μὰ ἀπ' ὅλους τοὺς νεκρούς της ξεχώριζε τὸ Χάρη. Ἴσως γιατί χαμογελοῦσε πικρὰ ἀπάνω στὸ μάρμαρο. Καὶ μιὰν ἄνοιξη, ποὺ εἶχε μεστώσῃ τὸ ἄπλερο κορμὶ τῆς παιδούλας καὶ τὰ μάτια της εἶχαν πάρῃ τὴ λάμψῃ τῶν ματιῶν τῆς γυναίκας, μιὰν ἀπριλιάτικη αὐγή, ἔννοιωσε τὴν καρδιά της νὰ χτυπᾷ, μπροστὰ στὸν τάφο τοῦ παληκαριοῦ, ὅπως δὲν εἶχε χτυπήσῃ ἀκόμα. Καὶ ἡ καρδιὰ τῆς Ζωούλας χτυποῦσε γιὰ τὸ νεκρὸ Χάρη.

Ἀπὸ τότε τοὔφερνε λουλούδια, κάθε πρωΐ, καί, καθισμένη ἀπάνω στὸ μάρμαρο τοῦ τάφου του, δὲ χόρταινε νὰ τὸν κυττάζῃ. Καὶ οἱ ἄλλοι νεκροὶ ὁλόγυρα, ποὺ ἔννοιωθαν τὴν ἀγάπη νὰ περνάῃ ἀπ' τὴ γειτονιά τους, λέγανε μεταξύ τους :

— Τί ταιριασμένο ζευγάρι ! Τί ταιριασμένο ζευγάρι !

Ἕνα βράδι ἡ κληρονόμος, γυρίζοντας ἀπ' τὴν πολιτεία, φώναξε τὴ Ζωούλα καὶ τῆς εἶπε :

— Μὲ τὴν εὐχή μου, παιδάκι μου. Ἕνα ἄξιο καὶ ὠμορφο παληκάρι σὲ ζήτησε νὰ σὲ πάρῃ γυναῖκα του. Ἑτοιμάσου νὰ γίνῃς νυφούλα.

Ἡ Ζωούλα κατέβασε ντροπαλὰ τὰ μάτια της.

— Δὲν παντρεύομαι, μαννούλα... εἶπε καὶ δυὸ δάκρυα κύλησαν ἀπ' τὰ μακρυά της ματόκλαδα.

— Σὲ καλό σου, κόρη μου !... τῆς ξαναεῖπε ἡ μάννα της. Καὶ γιατί δὲν παντρεύεσαι ;

— Γιατί ἀγαπῶ ἄλλον... ἀποκρίθηκε ἡ Ζωούλα.

Καὶ τὰ καταγάλανα μάτια της ἔλαμψαν, μέσα στὰ δάκρυά της, σὰν καθάριος οὐρανὸς στὸ ἀπόβροχο.

— Ἀνόητο κορίτσι... εἶπε ἡ μάννα της ἀπομέσα της. Καὶ ποῦ ξέρει τί θὰ πῇ ἀγάτη ; Ἀκουστὰ τὴν ἔχει καὶ μιλάει.

Καὶ δὲν τῆς ξαναμίλησε πιά, ἐκεῖνο τὸ βράδι, γιὰ τὸ γάμο της.

Τὸ ἄλλο πρωΐ, ἡ Ζωούλα βρέθηκε νεκρὴ στὸν τάφο τοῦ Χάρη, ἀγκαλιάζοντας τὸ σταυρό του.

Ἀπάνω στὸ μάρμαρο τώρα, ποὺ ὁ ἄξιος τεχνίτης εἶχε ἱστορήσει τὸ ὠμορφο, νεκρὸ παληκάρι, ὁ Χάρης, δὲν εἶχε πιὰ τὸ πικρό του χαμόγελο. Γιατί ἡ γρηὰ τσιγγάνα, ποὺ εἶχε διαβάσῃ στὴν ἀπαλάμη του τὴ μοῖρα του, δὲν τὸν εἶχε γελάσῃ.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Ὁ κ. Παῦλος Νιρβάνας
(Σκίτσο τοῦ κ. Βικάτου)

Ἄρχισε ἔτσι γιὰ τὸ ἔνοχο ζεῦγος μιὰ ἀνυπόφορη ζωή. Κανένας ὑπηρέτης δὲν δεχόταν νὰ μείνῃ στὸ μέγαρό τους καὶ κανεὶς δὲν τοὺς πλησίαζε.

* * *

Ἔτσι περνούσανε ἡ μέρες, ἡμέρες τρόμου καὶ ἀγωνίας.

Συγχρόνως φρικτὰ δυστυχήματα καὶ συμφορὲς ἄρχισαν νὰ χτυποῦν τοὺς Φίλιππσον. Ἡ ἐπιχειρήσεις των ἀποτύχαναν κι' ἡ περιουσία τους καταστρεφόταν. Στὸ τέλος δὲ πέθαναν κι' οἱ δυό, φτωχοί, πάμφτωχοι καὶ ἡ μόνη κληρονομία ποὺ ἀφῆκαν στὸ παιδί τους ἦτανε τὸ στοιχειωμένο μέγαρό τους.

Ὅταν ὁ νέος κληρονόμος ἐγκαταστάθηκε στὸ μέγαρο αὐτό, τὰ κρανία οὔρλιαζαν ἀπειλητικὰ ὅλη τὴ νύχτα. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ἡ μανία τους ἔπεσε κι' ἄρχισαν νὰ παρουσιάζωνται μόνον κάθε Χριστούγεννα καὶ τὴν ἐπέτειο τῆς ἀπαγχονίσεως τῶν Κούκ.

Κάθε φορὰ ὅμως ποὺ γινότανε ἀπόπειρα νὰ μεταφερθοῦν τὰ κρανία ἔξω ἀπὸ τὸ μέγαρο, ἡ κραυγὲς ξανάρχιζαν ἀπειλητικὲς καὶ τρομερές.

Ἔτσι κι' ὁ νεαρὸς Φίλιππσον δὲν μπόρεσε νὰ δώσῃ καμμιὰ ἐορτὴ στὸ μέγαρό του. Λένε μάλιστα πὼς δοκίμασε μιὰ φορὰ νὰ δώσῃ γεῦμα, ἀλλὰ τὴν ὥρα ποὺ οἱ προσκαλεσμένοι ἔτρωγαν, ἀκούστηκαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα κραυγὲς σπαρακτικές. Ἀνατινάχτηκαν τότε ὅλοι περίτρομοι ἀπὸ τὶς θέσεις των καὶ τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια...

Ἔτσι ὁ νεαρὸς Φίλιππσον πέθανε σὲ λίγο καιρό, χωρὶς νὰ χαρῇ τὴ ζωή του, φτωχότερος ἀπὸ τὸν πατέρα του...

Τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ μ' ὅλους τοὺς ἀπογόνους τῶν Φίλιππσον, ὥς ποὺ τὸ μέγαρο τοῦ Κάλγκορθ—Χὼλλ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια τῆς καταραμένης αὐτῆς οἰκογένειας.

Ἔτσι ἐξεπληρώθηκε τελείως ἡ κατάρα τῆς Δωροθέας.

* * *

Τὰ δυὸ κρανία βρίσκονται ἀκόμα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ὑπόγεια τοῦ μεγάρου.

Μένουν ὅμως ἥσυχα καὶ μόνον ὅταν γίνεται καμμιὰ προσπάθεια νὰ τὰ ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸ μέγαρο κραυγάζουν ἐπὶ ἑβδομάδες ὁλόκληρες...

ΣΤΙΧΟΙ

ΠΙΟ ΣΚΛΗΡΗ

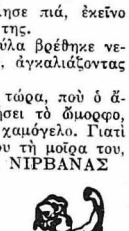

Εἶπα στὴ σπηλιὰ τοῦ βράχου : Σ' ἀγαπῶ !
Πρὶν προφτάσω νὰ τὸ πῶ,
ὁ ἀντίλαλος μοῦ εἶπε : Σ' ἀγαπῶ !
Εἶπα στὴν καρδιά σου, κόρη : Σ' ἀγαπῶ !
Ὅσο καὶ νὰ τῆς τὸ πῶ,
ἡ καρδιά σου δὲν μοῦ λέγει : Σ' ἀγαπῶ !
Ζηλεμμένη κόρη, ἄκου καὶ στοχάσου,
εἶν' ἀπὸ τὸ βράχο πιὸ σκληρὴ ἡ καρδιά σου !

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ